

CHANEL MILLER

**ACESTA
E NUMELE
MEU**

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamaț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Botezatu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, CHANEL

Acesta e numele meu: memoir / Chanel Miller; trad. din engleză de Mihaela Apetrei. - București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0949-4

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: KNOW MY NAME: A Memoir
Autor: Chanel Miller

Copyright © 2019 by Chanel Miller

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0949-4

Introducere

Faptul că am pronunțat pe litere *subpoena*, *suhpe-ena*, poate sugera că nu sunt calificată să spun povestea aceasta. Dar toate transcrierile din sala de judecată sunt publice, toate știrile sunt online. Acesta nu este adevărul absolut, dar este adevărul meu, spus cum am putut eu mai bine. Dacă vreți să-l aflați prin ochii și urechile mele, să știți cum s-a simțit în pieptul meu, cum este să te ascunzi în baie în timpul procesului, atunci asta este ce vă ofer aici. Eu vă dau ce pot, voi luați ce vă trebuie.

În ianuarie 2015 aveam 22 de ani, trăiam și lucram în orașul natal, Palo Alto, California. Am fost la o petrecere, la Stanford. Am fost abuzată sexual undeva afară, întinsă pe pământ. L-au văzut doi trecători, l-au oprit și m-au salvat. Vechiul meu eu m-a părăsit și a venit unul nou. Mi-a fost dat un nou nume, care să-mi protejeze identitatea: am devenit Emily Doe.

În această poveste îl voi numi pe avocatul apărării, *apărarea*. Pe judecător, *judecătorul*. Ei sunt incluși aici pentru a demonstra rolurile pe care le-au jucat. Acesta nu este un rechizitoriu personal, nu este o vendetă, o listă neagră sau redeschiderea unor discuții vechi. Cred că suntem cu toții ființe multidimensionale și la tribunal este nociv faptul că suntem aplatizați, caracterizați, greșit catalogați și umiliți, așa că nu voi face același lucru

cu oamenii aceștia. O să folosesc numele lui Brock, dar adevărul este că la fel de bine putea fi Brad sau Brody sau Benson, n-are importanță. Ideea nu este semnificația lor ca indivizi, ci comunitatea lor, toți acei oameni care permit existența unui sistem defect. Aceasta este o încercare de a transforma durerea din mine, de a înfrunța trecutul și de a găsi o cale de a trăi cu el, inclusiv cu aceste amintiri. Vreau să le las în urmă, ca să pot merge înainte. Fără să le spun pe nume, îmi spun numele meu.

Mă cheamă Chanel.

Sunt o victimă, nu am remușcări în legătură cu acest cuvânt, ci doar cu ideea că asta e tot ce reprezintă. În orice caz, nu sunt *victima lui Brock Turner*. Nu sunt a lui în niciun fel. Nu-i aparțin. Sunt, de asemenea, pe jumătate chinezoaică. Numele meu chinezesc este Zhang Xiao Xia, ceea ce se traduce prin *Micuța Vară*. Mi-au dat numele „vara“ pentru că:

M-am născut în iunie.

Xia este și prima dinastie chineză.

Eu sunt primul copil al familiei.

„Xia“ sună ca „sha“.

Chanel.

FBI definește violul ca fiind orice tip de penetrare. Însă, în California, violul are o definiție limitată la actul sexual. Multă vreme m-am abținut să-l numesc „violator“, de teamă să nu fiu corectată. Definițiile legale sunt importante. La fel este și a mea. A umplut o cavitate din mine cu mâinile lui. Nu cred că trebuie absolvit de acest nume doar pentru că n-a mai avut timp.

Cele mai triste lucruri în cazurile acestea, dincolo de infracțiunea în sine, sunt părerile degradante pe care

victima începe să le aibă despre sine. Speranța mea este să demontez aceste convingeri. Spun *ea*, dar indiferent dacă ești bărbat, transgender sau te definești altfel din punct de vedere sexual, indiferent cum alegi să te identifici sau să exiști în lume, dacă viața ta a fost afectată de violența sexuală, vreau să te protejez. Iar celor care m-au ajutat să mă ridic, zi de zi, din întuneric, sper să le spun „mulțumesc“.

*Când îți știi numele, trebuie să te ții bine de el, fiindcă
dacă nu este scris și reamintit, va muri odată cu tine.*

— Toni Morrison

*La început eram atât de tânără și atât de străină mie
însămi, încât abia dacă existam. A trebuit să ies în lume, să
o văd și să o aud, să reacționez pentru a ști cu adevărat cine
sunt, ce sunt și ce vreau să fiu.*

— Mary Oliver, *UPSTREAM*

... este de datoria noastră să ne pese.

— Alexander Chee

1.

Sunt timidă. În școala primară, într-un joc despre safari, toți și-au ales să joace roluri de animale. Eu mi-am ales să fiu iarba. N-am pus niciodată vreo întrebare într-o sală de curs plină. În clasă mă puteai găsi mereu pitită într-un colț. Eu o să fiu cea care-și cere scuze dacă dai peste mine. O să accept orice pliant oferit pe stradă. Îmi duc mereu coșul de cumpărături la locul lui. Dacă la cafenea nu mai este cafea cu lapte, beau și cafea neagră. Dacă rămân peste noapte la cineva, pătura o să arate ca neatinsă.

N-am dat niciodată o petrecere de ziua mea. O să-mi pun trei pulovere în plus înainte de a-ți cere să pornești căldura. N-am nicio problemă să pierd, când jucăm ceva. Îmi îndes cu disperare monede în poșetă, ca să evit să-i țin pe ceilalți la rând la casă. Când eram mică voiam să devin mascotă când o să mă fac mare, ca să am libertatea de a dansa fără să fiu văzută.

Am fost singura elevă din școala primară aleasă doi ani la rând ca mediator pentru conflicte; treaba mea era ca în fiecare pauză să port o vestă verde și să patrurez pe terenul de joacă. Dacă cineva avea o dispută nerezolvată, mă căuta și-l învățam despre mesajele care încep cu „eu“, de tipul *Eu mă simt... când tu...* Odată, a venit la mine o fetiță de grădiniță care mi-a spus că fiecare are câte zece secunde ca să se dea în cauciucul pe post de leagăn, dar când se dă ea, copiii numără *un pisoai, doi pisoai, trei pisoai*, iar când se dau băieții, se numără *un hipopotam, doi hipopotami*, ceea ce înseamnă ture mai lungi. Am decretat ca

din ziua aceea toată lumea să numere *un tigru, doi tigri*. Toată viața mea am numărat în tigri.

M-am prezentat aici pentru că, în povestea pe care urmează s-o spun, încep fără nume sau identitate. Fără trăsături de caracter sau comportamente atribuite mie. Am fost găsită pe jumătate goală, singură și inconștientă. Fără portofel, fără acte. A fost chemată poliția, a fost trezit decanul de la Stanford pentru o eventuală identificare, au fost căutați martori în jur; nimeni nu știa cui aparțineam, de unde veneam, cine eram.

Memoria mea spune așa: sâmbătă, 17 ianuarie 2015, locuiam în casa părinților mei, din Palo Alto. Sora mea mai mică, Tiffany, studentă în anul I la Cal Poly¹, condusesse trei ore pe coastă, pentru un weekend prelungit în Palo Alto. De obicei își petrecea timpul acasă, cu prietenii, dar câteodată îmi dedica și mie un pic din timpul ei. După-amiază târziu, ne duseserăm amândouă s-o luăm pe prietena ei, Julia, studentă la Stanford, și să mergem la Arastradero Preserve, ca să ne uităm cum soarele își împrăștie gălbenușul peste vârful dealurilor. Când cerul s-a întunecat, ne-am oprit la o taqueria². Am avut o dezbatere aprinsă despre locul unde dorm porumbeii și ne-am contrazis în legătură cu felul în care unii împăturesc hârtia igienică în pătrățele (eu) sau pur și simplu o mototolesc (Tiffany). Tiffany și Julia au pomenit de o petrecere la care urmau să meargă în seara aceea, la frăția Kappa Alpha din campusul Stanford. N-am dat prea multă atenție, turnându-mi niște sos salsa verde într-un pahărel mic de plastic.

¹ California Polytechnic State University.

² Restaurant mexican specializat în taco.

Mai târziu în seara aceea, tata a gătit niște broccoli și quinoa și ne-am cutremurat de râs când a prezentat-o drept *chi-noa*. Este *chi-no-a*, tată, cum să nu știi atâtă lucruri!!! Am mâncat cu toții din farfuriile de carton, ca să nu trebuiască să spălăm vasele. Au mai venit două prietene ale lui Tiffany, Colleen și Trea, și au adus o sticlă de șampanie. Planul era să se întâlnească toate trei cu Julia la Stanford. Mi-au spus *Ar trebui să vii și tu*. Eu am zis *Ar trebui să vin și eu, o să fie distractiv dacă mă duc*. Aș fi fost cea mai mare de-acolo. M-am băgat sub duș cântând. Am răscolit mormanul de ciorapi, căutând niște lenjerie, și am găsit într-un colț un triunghi de material uzat, cu buline. Mi-am tras pe mine o rochie strâmtă, gri-petrol. Un colier greu de argint, cu pietricele mici, roșii. Un cardigan crem, cu nasturi mari, bruni. M-am așezat pe covorul maro din camera mea și mi-am legat șireturile ghetelor militare de culoarea cafelei. Mi-am prins într-un coc părul încă ud.

Tapetul din bucătărie este în dungi albastre și galbene. Un ceas vechi și dulapuri de lemn aliniat la perete, rama ușii poartă semnele creșterii noastre în înălțime, de-a lungul timpului (un mic pantofior desenat acolo arăta când ne-am măsurat încălțate). Am deschis și-am închis ușile dulapurilor, dar n-am găsit altceva decât whisky; singurele lichide din frigider erau laptele de soia și sucul de limetă. Singurele pahărele pentru shoturi erau cele aduse din excursiile cu familia în Las Vegas și Maui, pe când Tiffany și cu mine le colecționam pe post de ceșcuțe pentru animalele noastre de pluș. Am băut whisky-ul sec, fără scrupule, liberă, în același fel în care ai spune *Sigur, o să vin la vărul tău la bar mitzvah, cu condiția să mă îmbăt zdravăn*.

Am rugat-o pe mama să ne ducă pe toate patru la Stanford, o cursă de șapte minute pe Foothill Expressway. Stanford era pentru mine precum curtea din spatele casei, comunitatea mea, ferma de profesori particulari ieftini angajați de părinții mei de-a lungul anilor. Am crescut în campusul ăla, am participat la taberele de vară cu corțuri întinse pe iarbă, m-am strecurat afară din cantine cu crochete de pui dându-mi pe afară din buzunare, am luat cina cu unii dintre profesori, fiindcă erau părinții celor mai buni prieteni ai mei. Mama ne-a lăsat aproape de librăria Stanford, de unde, în zilele ploioase, ne cumpăra cacao fierbinte și briose.

Am mers pe jos cam cinci minute, coborând pe cărarea pavată, în pantă, spre o casă mare, înghesuită sub coroana unor pini. Un tip cu mici smocuri zburlete pe buza de sus ne-a lăsat să intrăm. Am găsit în bucătărie un automat de sifon și suc și am început să pocnesc butoanele, amestecând o băutură fără alcool pe care o promovez drept suc de atârnățele³. *Acum servim băutura de atârnăței pentru femei! CA, CA non-stop*. Oamenii au început să curgă. S-au stins luminile.

Stăteam la o masă lângă ușa din față, ca un comitet de primire, întinzând mâinile și îngânând *Bine ați venit bine ați venit bine ați venit!!!* Mă uitam la fetele care intrau, cu capul pe jumătate îndesat între umeri, zâmbind timid, cercetând încăperea după o față cunoscută de care să se agațe. Știam privirea aia, pentru că o avusesem și eu. În facultate, o fraternitate era un regat exclusivist,

---

³ Cuvântul englezesc *dingleberry* desemnează un soi de fructe de pădure, dar conotația cea mai cunoscută și cea mai folosită este cea vulgară (bucățele de hârtie igienică lipite de firele de păr dintre fese).

trepidând de zgomot și energie, unde cei tineri se supuneau și băieții mari făceau legea. După facultate, fraternitatea are un gust acru, de drojdie, este o risipă de pahare fragile, unde poți auzi zgomotul propriilor tălpi dezlipindu-se de podeaua lipicioasă, este imaginea cârceilor negri de păr lipiți de colacul toaletelor. Am descoperit pe masă o carafă de plastic cu votcă. Am legănat-o de parcă aș fi descoperit apă în deșert. Eram binecuvântată. Am turnat într-un pahar și am dat-o direct pe gât. Ceilalți erau îngrămădiți și se sprijineau unii de mesele altora, hâțânându-se ca pinguinii. Stăteam singură cățărata pe un scaun, cu brațele în aer, o bucată beată de varec, până când m-a dat soră-mea jos. Ne-am dus afară, să facem pipi în tufișuri. Am început împreună cu Julia un rap liber, spontan. Ziceam ceva despre piele de crocodil și m-am blocat când n-am găsit nimic care să rimeze cu Cetaphil⁴.

Subsolul era plin, oamenii se adunau în cercul de lumină conturat pe veranda de beton. Stăteam pe lângă niște tipi scunzi, caucazieni, care-și purtau șepcile cu borul la spate, grijulii să nu se bronzeze prea tare pe gât, în casă, noaptea. Am sorbit dintr-o bere caldă, am zis că are gust de pipi și i-am dat-o soră-mii. Eram plictisită, relaxată, beată și extrem de obosită, la mai puțin de zece minute de casă. Pierdusem noțiunea lucrurilor din jurul meu. Și asta e momentul unde mi se întunecă amintirile, unde se taie firul.

Până în ziua de azi, eu cred că nimic din ce-am făcut în seara aceea nu este important, ci reprezintă doar câteva amintiri de care te poți lipsi. Dar aceste evenimente

---

⁴ Produs cosmetic pentru hidratarea pielii.

vor fi luate la puricat, iar, și iar, și iar. Ce am făcut, ce am spus, totul va fi disecat, măsurat, calculat, prezentat publicului pentru evaluare. Și toate astea pentru că undeva, la petrecerea aia, se afla și el.

* * *

Era prea multă lumină. Clipind, am văzut crustele de sânge maroniu de pe dosul mâinilor. Bandajul de la mâna dreaptă flutura deja desprins, cu banda adezivă tocită. M-am întreat de cât timp mă aflam acolo. Stăteam întinsă pe un pat îngust, cu grilaje de plastic pe laterale, un leagăn pentru adulți. Peretele era alb, podeaua lustruită. Ceva ascuțit m-a împuns în cot, o bandă albă prea strânsă, cu carnea de pe braț învălătucindu-se în jurul ei. Am încercat să-mi strecor degetul dedesubt, dar era prea gros. M-am uitat în stânga. Doi bărbați se holbau la mine. Un afro-american mai în vârstă, cu o geacă de vânt roșie cu emblema de la Stanford și un caucazian în uniformă neagră de polițist. Ochii mi s-au încețoșat și bărbații au devenit un pătrat roșu, un pătrat negru, sprijinindu-se de perete cu brațele la spate, de parcă ar fi fost acolo de ceva timp. Mi-am recăpătat claritatea vederii. Au făcut fața pe care o făceam și eu când vedeam un bătrân coborând niște scări: tensionată, anticipând o prăbușire în orice moment.

Polițistul m-a întreat dacă mă simt bine. S-a aplecat spre mine și privirea nu i-a ezitat, ochii nu au schițat vreun zâmbet, au rămas pur și simplu rotunzi și liniștiți, două iazuri mici. Mi-am spus *Da, de ce nu m-aș simți?* Am întors capul, uitându-mă după sora mea. Bărbatul în

geacă roșie s-a prezentat ca fiind decan la Stanford. *Cum te cheamă?* Felul în care mă fixau cu privirea era îngrijorător. M-am întrebant de ce nu discută cu sora mea; trebuia să fie pe undeva, pe-acolo. *Nu sunt studentă, am venit doar în vizită,* le-am spus, *mă cheamă Chanel.*

Cât de mult dormisem? Trebuie să mă fi îmbătat foarte tare și probabil că am bâjbâit până la cea mai apropiată clădire din campus, să dorm acolo. Oare m-am târât pe jos? Cum m-am zgâriat pe mâini? Cine m-a oblojit cu pansamentele astea din vreo trusă de prim ajutor de doi bani? Poate că erau nițel supărați, o altă puștoaică beată de care erau nevoiți să aibă grijă. Chiar mă simțeam stânjenită, eram prea mare pentru așa ceva. Oricum, o să le iau povara de pe umeri și o să le mulțumesc pentru pat. Am cercetat coridorul, întrebându-mă care este ușa de ieșire.

M-au întrebant dacă am pe cineva pe care să-l să sune, ca să-i spună că sunt aici. Aici, unde? Le-am dat numărul de telefon al soră-mii și m-am uitat la cel în geacă de vânt cum se îndepărtează, astfel încât să nu-l aud, luând cu el în altă încăpere vocea surorii mele. Unde era telefonul meu? Am început să pipăi de jur împrejur, sperând să dau peste dreptunghiul tare de plastic. Nimic. M-am certat în gând că l-am pierdut, fiindcă trebuia să mă întorc, să-l găsesc.

Polițistul s-a întors spre mine. *Ești în spital și sunt motive să credem că ai fost agresată sexual,* a spus el. Am dat încet din cap. Ce om serios! Probabil că era confuz, fiindcă nu vorbisem cu nimeni la petrecere. Trebuia să mă scoată cineva din spital? Nu aveam vârsta necesară ca să semnez singură pentru externare? M-am gândit că

o să între cineva și o să spună *Domnule polițist, poate să plece*, că o să-l salut și o să pornesc spre ieșire. Voiam niște brânză cu pâine.

Simțeam o apăsare ascuțită în măruntaie, voiam să fac pipi. Am cerut voie la toaletă și el mi-a spus să aștept, pentru că s-ar putea să le trebuiască o mostră de urină. *De ce?* m-am întrebat. Am stat acolo, întinsă, strângând din sfinctere. În cele din urmă am primit permisiunea să mă dau jos din pat. În timp ce mă ridicam, am văzut că rochia mea gri era ridicată până în talie. Purtam niște pantaloni verzi ca menta. M-am întrebat de unde îi căpătasem, cine legase șiretul într-o fundă. M-am dus jenată la toaletă, ușurată să ies din raza lor vizuală. Am închis ușa.

Mi-am dat jos pantalonii cei noi, cu ochii pe jumătate închiși, și am încercat să-mi trag chiloții. Degetele mari au zgâriat exteriorul coapselor, fără să agațe nimic. Ciudat. Am repetat mișcarea. Mi-am lipit mâinile pe șolduri, mi-am frecat palmele de-a lungul coapselor, ca și când s-ar fi putut materializa lenjeria de corp, am freecat și am tot frecat până când pielea mi s-a încins, iar apoi mâinile s-au oprit. Nu m-am uitat în jos, doar am rămas acolo, încremenită într-o jumătate de genuflexiune. Mi-am împreunat mâinile pe stomac, pe jumătate aplecată într-o nemișcare totală, cu pantalonii în jurul gleznelor, fără să fiu în stare nici să mă așez, nici să mă ridic.

Mereu m-am întrebat de ce supraviețuitorii îi înțeleg atât de bine pe alți supraviețuitori. De ce, chiar dacă detaliile atacurilor diferă, supraviețuitorii pot să se privească drept în ochi și să priceapă fără să fie nevoie

să explice ceva. Poate că nu amănunțele atacului în sine sunt ceea ce avem în comun, ci momentul de după; primul moment în care rămâi singur. Ceva care te părăsește. Unde am fost. Ce mi-a fost luat. Este teroarea înghițită în tăcerea aceea. O desprindere de lumea unde sus era sus și jos era jos. Acest moment nu este unul de durere, nu este isterie, nu este țipăt. Este interiorul tău care se preface în piatră rece. Este confuzia totală, asociată cunoașterii. S-a dus luxul maturizării lente. Așa începe trezirea brutală.

M-am lăsat încet pe veceu. Ceva mă împungea în gât. Mi-am atins ceafa și am simțit ceva tare în părul încurcat. Ieșisem un pic afară, se scuturaseră copacii de sus? Totul părea greșit, dar în măruntaie simțeam un calm ucigător. Un ocean liniștit, întunecat, neted și vast. Teroarea era acolo, o simțeam cum se mișcă răscolindu-mi pânțele, umedă, măloasă și grea, dar la suprafață am văzut doar o încrețitură. Panica venea ca un pește, spintecând scurt suprafața apei, zvâcnind în aer, apoi alunecând iar înăuntru, reîntorcând totul la tăcerea de dinainte. Nu puteam pricepe cum de mă trezisem într-o cameră sterilă, într-o toaletă, fără lenjerie intimă, singură. Nu aveam să-l întreb pe polițist dacă nu știa, cumva, unde îmi sunt chiloții, pentru că o parte din mine înțelesese că nu eram gata să aud răspunsul.

În minte mi-a venit un cuvânt: *foarfecă*. Polițistul folosisse foarfeca pentru a tăia lenjerie, fiindcă pe lenjerie este secreție vaginală, sunt germeni vaginali pe care să-i analizeze, pentru orice eventualitate. Văzusem asta la televizor, niște paramedici tăind haine. M-am ridicat, observând mizeria de pe podea. Mi-am netezit pantalonii,